

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3817/2568

นาง ช.โจทก์ นาง ธ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.พ. มาตรา 145, ป.วิ.อ. มาตรา 220, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีแพ่งให้ขับไล่จำเลยที่ 1 และบริวารออกจากที่ดินของโจทก์ เจ้าพนักงานบังคับคดีทำการรื้อถอนเสาและลวดหนามของจำเลยที่ 1 ออกไปจากที่ดินและได้ส่งมอบการครอบครองที่ดินให้โจทก์แล้ว ต่อมาจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นสามีภริยากันยอมทราบดีอยู่แล้วว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครอง การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันปักเสาคอนกรีตและล้อมลวดหนามในที่ดินของทางหลวงชนบทตลอดแนวด้านทิศเหนือของที่ดินโจทก์ ทำให้โจทก์ไม่สามารถเข้าออกที่ดินของโจทก์ได้ ถึงแม้จำเลยทั้งสองไม่ได้เข้าไปในที่ดินของโจทก์ก็ตาม ก็ถือได้ว่ากระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการล่วงล้ำเข้าไปในอำนาจการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ อันเป็นการรบกวนการครอบครองของโจทก์โดยปกติสุข จำเลยทั้งสองจึงมีความผิดฐานบุกรุกตาม ป.อ. มาตรา 365 (2) ประกอบมาตรา 83, 362

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 362, 365 ให้จำเลยทั้งสองรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและเสาคอนกรีตพร้อมลวดหนามออกไปจากทางเข้าออกอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ ห้ามจำเลยทั้งสองและบริวารยุ่งเกี่ยวและรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ ศาลชั้นต้นได้สอบสวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่ไม่ให้การในคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362 จำคุก 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม จำคุก 4 เดือน ให้จำเลยที่ 1 รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและเสาคอนกรีตพร้อมลวดหนามออกไปจากทางเข้าออกอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ ที่ดินตั้งอยู่ที่ระหว่าง 5645III1410 บ้านพระบาทนาสิงห์ หมู่ที่ 2 ห้ามจำเลยที่ 1 และบริวารยุ่งเกี่ยวและรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในคดีส่วนอาญา นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงในส่วนของจำเลยที่ 2 ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นนี้ รับฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์และจำเลยที่ 1 เป็นญาติกัน จำเลยที่ 2 เป็นสามีจำเลยที่ 1 โจทก์เคยฟ้องจำเลยที่ 1 เรื่องที่ดิน ศาลชั้นต้นสั่งให้เจ้าพนักงานที่ดินทำแผนที่พิพาท โจทก์และจำเลยที่ 1 เป็นผู้นำชี้แนวเขตที่ดิน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินหมู่ที่ 2 เนื้อที่ 1 ไร่ 1 งาน 66.5 ตารางวา ห้ามจำเลยที่ 1 และบริวารยุ่งเกี่ยวกับที่ดินตามสำนวนคดีแพ่งคดีหมายเลขแดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น และสำเนาคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารณายืน

จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกา ศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตให้ฎีกา คดีถึงที่สุดตามสำเนาคำสั่ง และสำเนาหนังสือรับรองคดีถึงที่สุด ที่ดินดังกล่าวทิศเหนือติดทางหลวงชนบท จำเลยที่ 1 ไม่ยอม ขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดิน โจทก์ขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งแต่งตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อดำเนินการขับไล่จำเลยที่ 1 วันที่ 12 พฤศจิกายน 2564 เจ้าพนักงานบังคับคดีส่งมอบ การครอบครองที่ดินให้แก่โจทก์ วันที่ 13 พฤศจิกายน 2564 จำเลยที่ 1 นำเสาคอนกรีตไปปักซึ่ง ลวดหนามตลอดแนวในที่ดินที่เป็นไหล่ทางที่อยู่ในเขตทางหลวงชนบทหน้าที่ดินโจทก์จากจุด A1 ไปถึง A2 ซึ่งเป็นแนวเดียวกับประตูรั้วที่เป็นทางเข้าออกสู่ทางสาธารณะของที่ดินโจทก์ ทำให้โจทก์ ไม่สามารถเข้าออกที่ดินของโจทก์ได้ ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารณาแก้เป็นว่ายกฟ้องโจทก์เฉพาะ ในส่วนอาญา นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เมื่อโจทก์กับจำเลยทั้งสองมิได้ อุทธรณ์และฎีกาในคดีส่วนแพ่งที่ให้อำนาจที่ 1 รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและเสาคอนกรีตพร้อม ลวดหนามออกไปจากทางเข้าออกสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ ที่ดินตั้งอยู่ระหว่าง 5645||1410 บ้าน พระบาทนาสิงห์ หมู่ที่ 2 ห้ามจำเลยที่ 1 และบริวารยุ่งเกี่ยวและรบกวนการครอบครอง อสังหาริมทรัพย์ของโจทก์จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัย ตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์เป็นผู้เสียหายและจำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานบุกรุกหรือไม่ โจทก์ มีตัวโจทก์เป็นพยานเบิกความยืนยันว่า โจทก์และจำเลยที่ 1 เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน โดยมารดาจำเลย ที่ 1 เป็นพี่สาวมารดาโจทก์ คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น ศาลมี คำพิพากษาถึงที่สุดให้ขับไล่จำเลยที่ 1 และบริวารออกจากที่ดิน เนื้อที่ 1 ไร่ 1 งาน 66.5 ตารางวา ตั้งอยู่ที่บ้านพระบาทนาสิงห์ หมู่ที่ 2 ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แผนพิพากษา คำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 4 คำสั่งศาลฎีกาและหนังสือรับรองคดีถึงที่สุด โจทก์ขอให้ศาลมีคำสั่งตั้ง เจ้าพนักงานบังคับคดี เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2564 เจ้าพนักงานบังคับคดีทำการรื้อถอนเสาและ ลวดหนามของจำเลยที่ 1 ออกไปจากที่ดินของโจทก์และส่งมอบการครอบครองที่ดินให้แก่โจทก์ ต่อมาวันที่ 13 พฤศจิกายน 2564 เวลาประมาณ 8 ถึง 9 นาฬิกา โจทก์เห็นจำเลยทั้งสองเข็นรถซึ่งมี เสาคอนกรีตและลวดหนามไปที่บริเวณไหล่ทางหลวงชนบทซึ่งอยู่ด้านทิศเหนือหน้าที่ดินของโจทก์ แล้วใช้จอบเสียมขุดหลุมที่พื้น จากนั้นนำเสาคอนกรีตปักลงในหลุมและขึงลวดหนามจากด้าน ทิศตะวันตกไปด้านทิศตะวันออกตามจุด A1 ถึง A2 แนวเขตที่ดินของโจทก์ตามแนว B1 ถึง B2 เป็น รูปเสาคอนกรีตและลวดหนามที่จำเลยทั้งสองปักล้อมที่ดินของโจทก์ และมีการเขียนข้อความว่า ห้ามเข้า ที่ส่วนบุคคล ถนนคือทางหลวงชนบท ส่วนประตูหลักคือประตูทางเข้าออกที่ดินของโจทก์ เมื่อจำเลยทั้งสองปักเสาคอนกรีตและล้อมลวดหนาม ทำให้โจทก์ไม่สามารถเข้าออกที่ดินของโจทก์ ได้ เนื่องจากที่ดินมีทางเข้าออกเพียงทางเดียว นอกจากนี้โจทก์ยังมีนาย ข. ซึ่งเป็น เจ้าพนักงานบังคับคดี และร้อยตำรวจเอก ศ. เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรรัตนวาปี เป็น พยานเบิกความสนับสนุนอีกว่า นาย ข. ปิดประกาศขับไล่จำเลยที่ 1 กำหนดระยะเวลาให้ ดำเนินการภายในวันที่ 12 พฤศจิกายน 2564 โจทก์แถลงว่าจำเลยที่ 1 ไม่ปฏิบัติตาม เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2564 นาย ข. เดินทางไปยังที่ดินของโจทก์และจัดการให้คนงานของโจทก์รื้อถอนเสา และลวดหนามตามที่โจทก์นำชี้ว่าจำเลยที่ 1 ปักลงในดินของโจทก์ จากนั้นส่งมอบการครอบครอง ที่ดินให้แก่โจทก์ ส่วนร้อยตำรวจเอก ศ. ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยในการบังคับคดีตามรายงาน เจ้าหน้าที่และรูปถ่าย ในวันดังกล่าวยังไม่มีการปักเสาคอนกรีตและลวดหนามที่ด้านหน้าที่ดินของ โจทก์ โดยพยานโจทก์ดังกล่าวเบิกความได้อย่างสอดคล้องต่อเนื่องเชื่อมโยงกันเป็นลำดับไม่มีเหตุ ให้ระวางสงสัยแต่อย่างใด อีกทั้งขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางวัน พยานโจทก์ดังกล่าวย่อมจะ

มีโอกาสดังกล่าวเห็นและจดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างถนัดชัดเจน ซึ่งจำเลยที่ 1 ก็เบิกความยอมรับว่า จำเลยที่ 1 ปักเสาคอนกรีตและล้อมลวดหนามในที่ดินบริเวณระหว่างทางหลวงชนบทกับที่ดินตามคำพิพากษาคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น และจำเลยที่ 2 เบิกความตอบทนายจำเลยทั้งสองยอมรับว่า จำเลยที่ 2 และที่ 1 นำเสารั้วไปปักอยู่ในบริเวณไหล่ทางหลวงชนบทจริง อันเป็นการเจือสมกับคำเบิกความของพยานโจทก์ดังกล่าว น่าเชื่อว่าพยานโจทก์เบิกความไปตามความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น คดีถึงที่สุดว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินตั้งอยู่ระหว่าง 5645|||1410 บ้านพระบาทนาสิงห์ หมู่ที่ 2 เนื้อที่ 1 ไร่ 1 งาน 66.5 ตารางวา ดังนี้ คำพิพากษาดังกล่าวย่อมผูกพันโจทก์และจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นคู่ความ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง แสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นสามีภริยากันย่อมทราบดีอยู่แล้วว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครอง การที่จำเลยทั้งสองขึ้นรถซึ่งมีเสาคอนกรีตและลวดหนามไปที่บริเวณไหล่ทางหลวงชนบทซึ่งอยู่ด้านทิศเหนือหน้าที่ดินของโจทก์ แล้วใช้จอบเสียมขุดหลุมที่พื้น จากนั้นนำเสาคอนกรีตปักลงในหลุมและขึงลวดหนามจากด้านทิศตะวันตกไปด้านทิศตะวันออกตามจุด A1 ถึง A2 แนวเขตที่ดินของโจทก์ตามแนว B1 ถึง B2 บ่งชี้ให้เห็นเจตนาของจำเลยทั้งสองว่าร่วมกันปิดกั้นเพื่อไม่ให้โจทก์เข้าออกที่ดินบริเวณดังกล่าวได้ โจทก์ย่อมได้รับความเสียหายและถือเป็นผู้เสียหายที่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองฐานบุกรุกได้ ที่จำเลยทั้งสองนำสืบอ้างว่า ที่ดินของโจทก์และที่ดินบริเวณไหล่ทางหลวงชนบทเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 137 ซึ่งเป็นของนาย ม. บิดาจำเลยที่ 1 ต่อมาที่ดินดังกล่าวตกเป็นของจำเลยที่ 1 มีการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ นค.1827 ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเอกสารและหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ นค.2226 ทับไปบนที่ดินของนาย ม. จำเลยที่ 1 แจ้งความดำเนินคดีบุคคลที่เกี่ยวข้อง ที่ดินตามคำพิพากษาคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น คือที่ดินตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ นค.1827 นั้น ก็ยังมีจำเลยที่ 1 เพียงปากเดียวเบิกความกล่าวอ้างอย่างลอย ๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นสนับสนุนแต่อย่างใด ทั้งยังขัดแย้งกับคำพิพากษาในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ พ.799/2561 ของศาลชั้นต้น ซึ่งวินิจฉัยว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินดังกล่าว อีกทั้งยังได้ความจากนาย ย. ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดินสำนักงานที่ดินจังหวัดหนองคาย พยานโจทก์ว่า ตามแผนที่พิพาทที่ดินตามแนวหลักเขต ลม.1 ลม.4 ลม.5 ลม.6 และ ลม.7 อยู่ในเขตที่ดินของทางหลวงชนบทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททางหลวง ประชาชนไม่มีกรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครอง ดังนี้ ข้ออ้างของจำเลยทั้งสองจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง พยานหลักฐานของจำเลยทั้งสองไม่สามารถหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังได้ปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันปักเสาคอนกรีตและล้อมลวดหนามในที่ดินของทางหลวงชนบทตลอดแนวด้านทิศเหนือของที่ดินโจทก์ ทำให้โจทก์ไม่สามารถเข้าออกที่ดินของโจทก์ได้ ถึงแม้จำเลยทั้งสองจะไม่ได้เข้าไปในที่ดินของโจทก์ตามที่จำเลยทั้งสองแก้ไถ่ก็ตาม ก็ถือได้ว่าการกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการล่วงล้ำเข้าไปในอำนาจการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์แล้ว อันเป็นการรบกวนการครอบครองของโจทก์โดยปกติสุข จำเลยทั้งสองจึงมีความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (2) ประกอบมาตรา 83, 362 แต่ในส่วนจำเลยที่ 1 แม้ความผิดฐานดังกล่าวต้องห้ามมิให้โจทก์ไถ่ถามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 แต่การปรับบทลงโทษจำเลยที่ 1 เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นเพื่อปรับบทลงโทษจำเลยที่ 1 ให้

ถูกต้องได้ โดยไม่เพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 212 ประกอบมาตรา 225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายกฟ้องโจทก์ในคดีส่วนอาญา มา นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (2) ประกอบมาตรา 362, 83 จำคุกคนละ 6 เดือน ทาง นำสืบของจำเลยทั้งสองเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 4 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

อดุลย์ ชันทอง · จุมพล ชวงษ์ · เลิศชาย จิระชาติ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3817/2568>